

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δμ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτης αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρο-
γράφα ἢ δημοσιεύματα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστέλ-
λουσῆς δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοσήμον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτης αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εἰς μέγας ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας. — Αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου (ἐκ
τῶν τοῦ Camille Flammarion — Ἐν εἰκοσάτημερον ἐν τῷ Ἀρσακείῳ
Ἐπιστολῇ μητρὸς (ἐκ τῶν τοῦ Gustave Droz) — Δὲν σᾶς ζηλεύω
(ποίημα ὑπὸ δος Κορνηλίας Πρεβεζιώτου) — Ἐκ. Barhkiertseff πρὸς
τὸν Guy de Maupassant (ὑπὸ κ. Ἀννης Σερούϊας) — Ἐπι τῷ θανάτῳ
τῆς πολυκλαύστου Μαρίκας Δηλιγιάννη (ποίημα, ὑπὸ δος Παναγιώτας
Δούρη). — Ἐσπερίς καλλιτεχνικὴ ὑπὲρ τοῦ ἀνδριάντος Ἀθανασίου
Διάκου. — Συμβουλαί. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

Εἰς Μεγὰς Ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας

Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Γερμανὸς ἀπέθανεν. Ὁ ὑπέρτα-
τος πνευματικὸς πατὴρ τοῦ ἐλευθέρου Ἑλληνισμοῦ, ἡ ψυχὴ
αὐτῆ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἐσβέσθη αἰφνιδίως, καὶ ἐβύ-
θισεν εἰς πένθος τὸ χριστιανικὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ πλήρωμα.

Ἐν τῷ θανάτῳ τοῦ Μητροπολίτου Γερμανοῦ ἡ Ἑλλάς ἀ-
πόλλυσι μίαν τῶν ἐπιφανεστέρων αὐτῆς προσωπικοτήτων, ἡ
Ἐκκλησία ἱεράρχην, πολλὰ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ὑπὲρ αὐτῆς μο-
χθήσαντα, ὁ κληρὸς προστάτην, ἀντιλήπτορα καὶ ὁδηγὸν πο-
λύτιμον. Ἦτο εἰς ἐκ τῶν ὀλίγων ρεκτῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀν-
δρῶν, φύσις δραστηρία καὶ ἐνεργητικὴ, χαρακτήρ μεταρρυθ-
μιστικὸς καὶ μεγαλεπήβολος, φιλοδοξῶν τὴν ριζικὴν με-
ταρρύθμισιν τῶν κακῶς κειμένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐργα-
ζόμενος ἀκμαίως, δαπανῶν ἐξ ἰδίων ἀφειδῶς, ζητῶν καὶ
συλλέγων ἐράνους πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ εὐγενοῦς ἰδι-
αιότητος του, τῆς ὀρθοποδῆσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ δὲν ἀρῆκε, κατὰ τὸ ὀλιγοχρόνιον διάστημα τῆς μη-
τροπολιτικῆς δράσεώς του, κλάδον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ὁποῖου
τὴν βελτίωσιν δὲν ἐπεζήτησεν. Ἡ πρώτη πράξις του ὑπῆρξεν

ἡ ἀμείλικτος καταδίωξις τῶν ἱερέων, οἵτινες δὲν ἐτήρουν τοὺς
ὑπὸ τοῦ σχήματός των ἐπιβαλλομένους τύπους τῆς ἀξιοπρε-
πέας καὶ τοῦ σεβασμοῦ. Μετ' αὐτὴν ἡ μόρφωσις καὶ ἡ δι-
δασκαλία τῶν ἱερέων δι' εἰδικῶν ἐβ' ὀμοαδικίων μαθημάτων,
τὸ τακτικὸν κήρυγμα εἰς τοὺς ναοὺς, τὸ ταμεῖον τῶν ἱερέων,
ἡ σύστασις τοῦ «Συλλόγου τῆς Ἀναπλάσεως» καὶ «Ἱεροῦ Συν-
δέσμου», ἡ δι' ἰδίων χρημάτων ἵδρυσις Μητροπολιτικοῦ Με-
γάρου, ἡ διακόσμησις τῆς Μητροπόλεως, ἡ παροχὴ ἐκ τοῦ
ἰδιοῦ του ταμείου ὑποτροφῶν εἰς τελειοποιουμένους εἰς Εὐρώ-
πην ἱερεῖς, καὶ ὡς ἐπισφράγισις, ἡ σύστασις ἱερατικῆς σχολῆς,
ἐν ἧ θὰ ἐμορφούντο ἱερεῖς καὶ διδάσκαλοι ἐν ταύτῳ διὰ τοὺς
δήμους καὶ τὰ χωρία τῆς Ἑλλάδος.

Ἀνὴρ, ὅστις ἐν διαστήματι ἐξαετίας μόλις τόσα κατώρ-
θωσε καὶ τοσοῦτων ζητημάτων ἐπελήφθη, ὅστις δὲν ἐζῆ ἢ
διὰ τὰ δρᾶ, τὰ ἐνεργῆ, τὰ εὐεργετῆ, ὅστις τοιαύτην εὐγενῆ
χρῆσιν ἐποίητο τοῦ περιφανοῦς ἀξιώματός του, χειραφετη-
θεὶς ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ἀδράνειαν, ἐν ἧ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν-
τροπῶσιν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἀρχόντες, κρύπτων ὑπὸ τὸ ράσον
ψυχὴν ἐξόχως θερμὴν καὶ θέλησιν σιδηρᾶν καὶ ὑπὸ τὸ καλυμ-
μαχίον νοῦν διοικητικὸν ἔξοχον, ἀνὴρ τοιοῦτος, ἀφίνει ὅπι-
σθέν του κενὸν δυσαναπλήρωτον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, δυσανα-
πλήρωτον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ.

Διότι πᾶν τραῦμα, πᾶσα πληγὴ τῆς μόλις ἱσταμένης εἰς
τοὺς πόδας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἔχει τὸν ἀντίκτυπόν του εἰς
τὰ σπλάγχνα τῆς κοινωνίας, τὰ ὁποῖα ὑπόπλως ὑποσκάπτει
καὶ λυμάνεται ὁ τῆς ἀπιστίας σκῶληξ. Εἴμεθα ἴσως ὁ μόνος
λαὸς τοῦ κόσμου ὁ διὰ πάντα φανατιζόμενος, ὅχι ἑμῶς καὶ διὰ
τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, καὶ ἔχων κατὰ συνέπειαν ἀνάγκην
Ἐκκλησίας κραταιᾶς, Ἐκκλησίας ἀνεπτυγμένης, Ἐκκλησίας
προσδευτικῆς, ὅπως μὴ ἀπολεσθῇ καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὸ πέ-
λαγος τοῦ ὕλισμοῦ. Εἴμεθα ὁ μόνος λαὸς, ἐν ᾧ ἡ προσευχὴ
τὴν ὑστάτην κατέχει θέσιν καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ οἰκογενείᾳ,

έν η γυνή, ή φύσει εὐσεβής, και φύσει ἔχουσα ἀνάγκη να προσεύχηται, βασιλεύει.

Διὰ τοῦτο ἐπαναλαμβάνομεν ἡ ἀπόλεια τοιούτου ἀρχηγού της Ἐκκλησίας κρκταίου, προσθευτικού και ἀνεπτυγμένου, εἶναι ἔθνική και κοινωνική ἀπόλεια, βυθίσασα δικαίως τήν Ἑλληνικήν κοινωνίαν εἰς βαθύ πένθος.

ΑΙ ΦΛΟΓΕΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Τὰς φλόγας τοῦ ἡλίου δὲν βλέπομεν ἀποσπωμένες ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ οὐρανοῦ, εἰμή κατὰ μήκος της ἡλικίας περιφερείας· και δὲν διακρίνομεν αὐτάς, εἰμή ὁσάκις ἀπὸ τοῦ πλάγιου παρουσιασθῶσιν.

Ἡ ἡλικική ἐπιφάνεια ὑποκαστάζει πυρίνην ἐρυθρὴν σινδόνη, ἐξ ἧς ἀνυψοῦται ἀδικόπως πληθὺς φλογῶν, ἀποτελουσῶν ἀληθῆ και ἀέκων πυρκαϊάν. Τὸ θερμοῦν φῶς τοῦ ἡλίου καθιστᾷ τὰς φλόγας ταύτας ἀοράτους δι' ἡμᾶς, ὡς καθιστᾷ και τοὺς λοιποὺς ἀστέρας ἀοράτους.

Τὸ ἀερῶδες στρώμα, τὸ περιβάλλον τὸν ἥλιον, ὁ πυρῶδης αὐτὸς ὠκεανός, ἀοιθεῖ ἐπτα ἔως ὀκτώ χιλιάδας χιλιομέτρων βάθος. Ἡ δὲ γῆ, κυλισμένη ἐντὸς αὐτοῦ, θὰ συναπέφερε μετ' αὐτῆς φλόγας, αἵτινες μόλις θὰ ἡγγίζον αὐτήν κατὰ τήν περιουχὴν της Ἐκεῖθεν ἐκπέμπονται γιγάντειοι φλόγες ἀνυψοῦμεναι ἀπὸ ἐκάστον μέχρις ἑξήκοντων χιλιάδων χιλιομέτρων ὕψους. Τῆ 7ῃ Ὀκτωβρίου 1880 ὁ Young κρητήρησε μίαν τοιαύτην φλόγα, ἧτις ἐν ὠκεῖῳ χρονίῳ διαστήματι ἀνῆλθεν εἰς ὕψος πεντακκσίων ἐξήκοντα ὀκτώ χιλιάδων χιλιομέτρων, διηρέθη εἰς ἀπειροπληθεῖς πυρίνας ἴνας, και ἐσβέσθη.

Αἱ ἐκρηκτικαὶ φλόγες δὲν εἶναι μακρᾶς διαρκείας· ἐφορμῶσιν ἀνά τὰ οὐράνια ὕψη μετ' ἀνυπολογίστου ταχύτητος, ἐκτυλίσσονται συνεχῶς ὡς δέσμη πυροτεχνήματος και ἐπαναπίπτουσιν ὡς πυρίνη βροχὴ ἐπὶ της πεπυρκατωμένης ἐπιφανείας· ἐκλίπουσιν ἐκτεινόμεναι, ὡς ρόδιος καρπός, ἐνίστε μάλιστα ὁμοιάζουσι πρὸς φλόγας ὀρητικῆς πυρκαϊᾶς διακομμένες ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Αἱ φλοεραι αὐται ἐκρήξαι πολλάκις ἐκσφενδονίζονται μετὰ ταχύτητος τοσοῦτον μᾶλλον καταπληκτικῆς, ἐφόσον ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἡλίου δὲν εἶνε οὔτε στερεὴ οὔτε ρευστή, ὡστε να παρουσιάζη και δικαιολογητὴν τὴν ἀντίστασιν τήν ἀπαιτουμένην εἰς τὰς ἐκρήξεις τῶν ἡραιστείων, ἡ οἰωνδήποτε ἄλλων βομβῶν ἢ βλημάτων. Πιστευτὸν μόνον εἶναι, ὅτι ὑπάρχουσιν ἐκεῖ κρηκόξως συμπεπυσιμένα ἀέρια εἰς ἡμίρευστον ἡ γλοιώδη ὡς πίσσαν κατάστασιν, συνεπάγοντα τοιαύτας ἐκρήξεις φλογῶν μετὰ ταχύτητος τριακκσίων χιλιάδων μέτρων κατὰ δευτερόλεπτον.

Ἄλλὰ τί εἶναι ὅλα αὐται αἱ φλόγες, αἱ φλόγαι εἰς τοιαῦτα ἀνυπολόγιστα ὕψη, ἀπέκωντι τοῦ ἐκλάμπρου ἡλικοῦ στεφάνου, τοῦ ἀδικόπως πλαισιούνοτος τὸν ἀστέρα, ἐν αἴγλη φωτός και δόξης, τοῦ ἐκσφενδονίζοντος ἀκτῖνας μέχρις ἀποστάσεως μεγαλειτέρης της ἑλικς διαμέτρου τοῦ ἡλίου ; Ὅποιον λάμπει ! Ὅποιον μεγαλεῖον !

Ὁ ὑπολογισμός της θερμοκρασίας τοῦ ἡλικκοῦ φωτός, ὁ μᾶλλον πιθανός, εἶναι δέκα χιλιάδων βαθμῶν ὄν δὲ τι, ἔπερ ἦθελεν ἐξέλθει της θερμοκρασίας ταύτης και κατακληθῆ ἐπὶ σιδηρᾶς πλάκῃς μέχρι λευκάνσεως θερμοκρθεΐσης, ἡ ἐπὶ ρευστοῦ ἐξ ἀναλύσεως ἄλλου μετάλλου, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἐξ-

πλώθη ἐπὶ χύονος. Αἱ ἐν τῇ ἐστία τοῦ φακοῦ συσσωρευόμεναι ἡλικκαὶ ἀκτῖνες ἀναλύουσιν στιγμιζῶως τὴν πλάτηναν, τὸν ἀργιλλον, και αὐτὸν τὸν ἀδάμκητα. Ὁ ἴσ. υρῶτερος φακός, ὃν μέχρι τοῦδε κατεσκευάσων—μεταφέρει ἀντικειμένον τι, ἐν τῇ ἐστία του εὑρισκόμενον εἰς τετρακκσίων χιλιάδων χιλιομέτρων ἀπόστασιν, ἡ εἰς ἐκάστον χιλιάδων λευγῶν, ἀπὸ της ἡλικκῆς ἐπὶ ἀκείας. Συμπεράει εἰαι λοιπὸν μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ἐὰν ὁ ἥλιος ἐπλησίαζεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀπόστασιν της Σελήνης, ἡ γῆ ὀλόκληρος θὰ ἀ ἐλύετο ὡς σφαῖρα ἐκ κηροῦ και κατὰ μέγα μέρος θὰ ἐξητημιζετο.

Εὐτυχῶς ὁμως δι' ἡμᾶς τὸ ἄστρον τοῦτο της ἡμέρας εἶναι τοσοῦτον μακκρυσμένον ἀρ' ἡμῶν, εἰς ἀπόστασιν ἐκάστον τεσσαράκοντα ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων, ὡστε οὐδὲνα φῶδον ὕφιστάμεθα τοιαύτης αἰφνιδικῆς καταστροφῆς, και αἱ ἐντυπώσεις ἡμῶν μεταδίδονται κατὰ μήκος τῶν νεύρων μας μετὰ ταχύτητος τριακκοντα μέτρων κατὰ δευτερόλεπτον. Ἐὰν ἡδύνατό τις να φαντασθῆ παιδίον τι, ἔχον τὸν βραχίονα τῶσον μακκρον, ὡστε να θίξῃ τὸν ἥλιον και να κηῖ, τὸ παιδίον τοῦτο δὲν θα ἡσθάνετο τὸ κρημα, διότι ὅπως μετὰβῆ ἀπὸ της χειρὸς εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἡ ἐκ τούτου συναίσθησις θὰ κρηρήκοντο ἐκάστον πεντήκοντα ἐτη. Τὸ παιδίον θὰ ἐγίνετο γέρον, θὰ ἀπέθνησκε πολὺ πρὶν ἢ ὁ πόνος μετῶδοθῆ ἀπὸ τοῦ ἀκρου τοῦ βραχίονος εἰς τὸν ἐγκέφαλον.

Μὲ τὴν συνεχῆ ταχύτητα ἐνὸς χιλιομέτρου κατὰ λεπτόν, ταχεῖά τις ἀμαξοστοιχία θὰ ἐκρηαίεζετο ἐκάστον τεσσαράκοντα ὀκτώ ἑκατομμύρια λεπτῶν, ἴνα μεταβῆ ἐντεῦθεν εἰς τὸν ἥλιον, ἡτοι διακκσίων ἐξήκοντα ἐξ ἔτη ἐν ἄλλαις λέξεσιν τὴν διάρκειαν ἐπτα ἀνθρωπίνων γενεῶν.

Τίς ἡδύνατο να φαντασθῆ, τίς να ζωγραφίσῃ τὰς ὀμας τοῦ οὐραního τουτο πυρὸς τοσοῦτον ἐντόνου, ὡστε να βράζωσιν ἐντὸς μᾶς ὄρας δύο τριλιονία και ἐννεακκσία διασκομμύρια χιλί'μετρα κυβικὰ ὕδατος εἰς θερμοκρασίαν πάγου! τοσοῦτον πλουσίως ὡστε να φλέγωνται ἀκόμη ἔνευ διακοπηὶς δέκα ἑκατομμύρια ἐτη ; Ἐὰν ἡδύναμεθα να πλησιασωμεν ἐκεῖ χωρὶς να ἐξατμισθῶμεν, ὡς σταγῶν ὕδατος πίπτουσα ἐπὶ ἀνημμένου σιδήρου, χωρὶς να τυφλωθῶμεν ὑπὸ τοῦ σατακκοῦ ἐκεῖνου θάμβους, θὰ ἐβλέπομεν κατάπληκτοι ἐξ ἴλιγγος φωτεινῶν ὠκεανῶν, ἔνευ ἀκτῶν, ὠκεανῶν φλογῶν, οὔτινος τὰ κρηκόμενα κύματα ἔχουσι σχεδὸν τὸ ὕψος της διαμέτρου της γῆς, εἰς τὸ βάθος και ἔνωθεν τῶν ὀποιῶν, διὰ μέσου τῶν ἀστρακικῶν λάμπσεων της βροντης, της καταγιγίθου και τῶν ἀστρακῶν ὕψουσαι, ἐφορμῶσιν, ἐπαναπίπτουσι, σπυθηρίζουσι, θραύονται κρηνόμενα, καταξοσγίζονται και ἀνανεοῦνται ὄρη πύρινα τῶν διαστάσεων τοῦ πλανῆτου του μας, και ὀγκωδέστερα ἀκόμη, ἐκσφενδονιζόμενα πρὸς τὸν οὐρανόν, ὑπὸ της τερατωδῶς χειρὸς ἀοράτων Τιτάνων, δικοιγιόμενα εἰς τὴν φλεγόμενῃν ἀτμόσφαιραν, ἐξελισσόμενα εἰς νέφρη φωτός, ἡ ἐπαναπίπτοντα εἰς πυρίνην βροχὴν ἐπὶ τοῦ πάντοτε φλεγόμενου ὠκεανῶ.

Πακμέγισται ἀκτῖνες φωτός ἐπεκτείνονται μακκράν, εἰς ἑκατομμύρια χιλιομέτρων ἀπόστασιν, και ὅλας τὰς διευθύνσεις, προτείνουσιν ὡς φάρους τὸ ἐκρυμοῦν αὐτῶν φῶς, τὸ κρηκρον, τὸ πληρὸς στροβιλιζόμενον μετεώρων. Μεγαλοπρ-

τῇ φαινόμενα, ἐντὸς τῶν ὀποιῶν ἡ θερμοτης, τὸ φῶς, ὁ ἡλεκτρισμός, ὁ μαγνητισμός ἐπενεργοῦν ὀμοῦ, μετὰ τοσοῦτον φρικώδους ἐνεργείας, ὡστε οἱ ὀρητικώτεροι ἡμῶν θὲλλαι, τὰ ἡραίστεία μας και αἱ βρονται να κρηίστανται πρὸ αὐτῶν ὡς κρηοδικὰ μειδιάρματα ἐν τῷ ὀνειρῷ ἀποκοιμωμένου παιδίου.

Και πῶς να ἐπεξηγήσῃ τις ὕπεράνω ὀλων τουτων τῶν γιγαντικῶν δυνάμειων τὸν ἐξάκσιον ἀντικτυπον ὃν ἐνταῦθα αἰσθάνομεθα εἰς τριακκοντα ἐπτα ἑκατομμυρίων λευγῶν ἀποστασιν ; Ἐν τουτοις ἡ μυστηριώδης αὐτή συνάρφαι δὲν εἶναι πλέον σήμερον ἀμφισβητήσιμος.

Ἐκ τῶν τοῦ Camille Flammarion

ΕΝ ΕΙΚΟΣΑΘΜΕΡΟΝ ΕΝ ΤΩ ΑΡΣΑΚΕΙΩ

Ι Ζ'

Ἡμέρα κατ' ἐξοχὴν προωρισμένη διὰ τὰ Παιδαγωγικὰ. Τὸ μάθημα τουτο διδάσκαται ἡδῆ εἰς πολὺ ἐκτενέστερον, πολὺ εὐρῶτερον κύκλον ἡ ἄλλοτε. Εἰς τὴν μοναδικὴν Παιδαγωγικὴν τοῦ κ. Σπαθάκη, ἡτις ἐδιδάσκετο ἐπὶ της ἰδικῆς μας ἐποχῆς, προσετέθη τῶρα ἡ διδακτικῆ, ἡ λογικῆ και ψυχολογία, ὡστε ὅπως δήποτε ἡ προωρισμένη, διὰ τὸ ἔργον της διδασκάλου μαθήτρια ἔχει κάπως πληρεστερὸν ἰδέαν περὶ τῶν καθηκόντων της και τοῦ τρόπου της διδασκαλίας.

Ὁ κ. Σπαθάκης πρὸς ἡμερας, φλεγματικός, χωρὶς πολλὴν ζωὴν, χωρὶς πολλὰ λόγια προβάλλει στερεοτύπως τὰς ἐρωτήσεις του, διευκολύνων ταυτοχρόνως και τὴν ἀπάντησιν, φαίνεται τερωόμενος ἰδίκα, ὅταν αἱ μαθήτρια ἐπαναλαμβάνουν με τὰς ἰδίας του λέξεις ὅ,τι ἔχει γράψει εἰς τὸ βιβλίον του και ἰδίκα περικοπήν τινα περὶ ἀναπτύξεως τοῦ αἰσθηματος τοῦ κκαλοῦ, καθ' ἢ μετὰ ἢ πολλοῦ λυρισμοῦ περιγράφεται ὁ ὠκεῖος οὐρανός, τὰ μαγικὰ τοπία, τὰ σύμικ δάση και ἡ γαληνιζία θάλασσα της Ἑλλάδος. Ἄλλ' αἱ μαθήτρια δυστυχῶς τὴν περικοπήν ταύτην δὲν ἀναπτύσσουν με ἐννουσιασμόν, με αἴσθημα, τούναντίον μᾶλλον μηχανικῶς, ὡσει μὴ εἶχον ἴδει ποτὲ τὸν ὠκεῖον αὐτὸν οὐρανόν και τὰ μαγικὰ αὐτὰ τοπία.

Ἐν γέθει ἀξιον κρηκρητήσεως ἰδίκα διὰ τοὺς εἰς τὰ Παιδαγωγικὰ ἀσχολουμένους εἶναι ἡ μηχανικὴ τῶν μαθητριῶν ἐπίδοσις και εἰς τὰ κρηκτικώτατα ἐτι ἐκ τῶν μαθημάτων αὐτῶν. Ἡ Διδακτικῆ εἶναι μάθημα κατ' ἐξοχὴν κρηκτικόν, εἰς τὸ ὀποιοῦ ἡ μαθήτρια ὀφείλει να ἀναπτύξῃ ὀλην τὴν αὐτενεργείαν τοῦ πνεύματος της, ὀλην τὴν δημιουργικότητα της δικοινας της, ὀλην τὴν δύνειμιν της αἰσθηματικότητός της. Και ὅμως και ἡ κρηκτικὴ προκρηκσευῆ του διδασκῆτου θάματός των και ἡ προφορικὴ διδασκαλίας ἡτο ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαίρεσεων κρηκ, τυπικῆ, μηχανικῆ, με ἐπιβεβλημένη σχεδὸν ἡλικὰ συμπεράσματα, τὰ ὀποῖα ἐκρίνοντο ἀπὸ ροικ ὄχι τῶν ἐντυπῶσεων της στιγμῆς, ὄχι ἰδίας κρησεως και πεποιθήσεως, ἀλλὰ μᾶλλον της διδασκαλίας.

Νομίζομεν ὅτι ἡ τὸ μάθημα τουτο διδάξαται εἶναι ἡ δεσποινίς Καρακούση. Δὲν κρηκρεῦεθη και εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ μαθημάτων της, ἀπαξ ἡ δις μόνον θερωβωδῶς ἐμφανισθεῖσα και ἐν μυστικότητι ἀνταλλάξαται λέξεις τινὰς μετὰ τοῦ προέδρου της ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς. Λέγεται ἐν τουτοις

ὅτι εἶναι καλῶς κρηκρητισμένη, εἰς Γερμανικὴν ἀκούσαται ἀνωτέρα παιδαγωγικὰ μαθήματα. Τὸ ἐξωτερικόν της προδίδει γυναικὰ δραστηρίαν, εὐφῶ, νοήμονα, με πολλὴν ζῶην και ἐνεργητικότητα, ἐκ της ὀποιᾶς ὅμως δὲν κρηκρῶσσε να μεταδώσῃ και εἰς τὰς μαθητρίκας της ὀλίγην.

Και τὸ φαινόμενον τουτο της πνευματικῆς, οὔτως εἰπεῖν, ἀδρακείας τῶν μαθητριῶν θὰ ἡδύνατο βέβικα να ἀποδοθῆ ἐν μέρει εἰς τὴν συγκίνησιν της στιγμῆς τῶν ἐξετάσεων, τοῦ φόβου, της ἀγωνίας, της δειλίας ὗψ' ἡς πάντοτε κατακλυθάνετα ἡ ἐξεταζομένη, ἐὰν τὰ σχετικὰ θέματα πρὸς ἀνάπτυξιν δὲν εἶχον δοθῆ ἀπὸ της προτερείας και ἡ κατ' ὀκρον γενομένη κρηκτικὴ προκρηκσευῆ, δὲν ἔφερε τὸν αὐτὸν τύπον της ἀβουλίας, της μηχανικῆς ἐν πᾶσιν ἐργασίας. Ἐν τουτοις αἱ Ἑλλ. νίδες δὲν στεροῦνται φύσει οὔτε πνεύματος, οὔτε νοημοσύνης, οὔτε ἀντιλήψεως, οὔτε ζωῆς. Ἄλλὰ τὸ σχολεῖον με τὴν ἀμείλικτον πειθοκρῖαν, με τὴν δουλικὴν ὀποταγὴν τοῦ διδασκόμενου πρὸς τοὺς ἀνωτέρους του, με τὴν ἐξανητικὴν ἐπὶ σειρῶν ἐτῶν και ἀκρηκ ἐργασίαν του, με ἀς ἀνικρῶς σχολαστικὰς μεθόδους του κρηκνώνει τὸ πνεῦμα, κρηκρῶνει τὸν νοῦν, κρηκκπονεῖ και ἐκρηκθενεῖ τὴν ἀντιλήψιν, κρηκρῶνει τὴν ζῶην της κρηκρης. Ἐπειτα ἀνεξετάτως ἔχουσα ἡ μὴ πνευματικὴ ἱκανότητα και φυσικὴν κρηκσιν και εὐκολίαν πρὸς τὸ ἔργον της διδασκαλίας, ἡ μαθήτρια ἡ ἐγγραφεῖσα ἀπαξ εἰς Πκρηκναγωγεῖον τι ἀνωτερον ἐν και μόνον θεωρεῖ τέμμα τῶν σπουδῶν της : τὸ δίπλωμα, ἐν και μόνον ἔχει ἐπάγγελμα εἰς τὸ ὀποῖον να ἐπιδοθῆ : τὸ της διδασκαλίας. Και αὐτὴ ἔτι ἡ τῶν κρηκτώτων τάξεων κρηκρη, ἡτις, ἐὰν κρηκρηκρη τις τὴν κρηκρονομικὴν ἐπίδοκσιν, διὰ πᾶν ἄλλο θὰ ἡτο ἐπιτηδεία, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαίρεσεων, ἡ διὰ τὴν ἐπίδοσιν της εἰς πνευματικὸν βίον, μόνον τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα ἐσνεεῖθαι να θεωρεῖ ὡς τὴν σκηνίδα της σωτηρίας, ἡτις θὰ τὴν ἀπομακρῶνη ἀπὸ τοῦ πλυντηρίου, ἐν ὃ ἡ μήτηρ της ἀφίνουσα τὰς σάρκας τῶν χειρῶν της και τὸ ἡμισυ της ζωῆς της ἐκέρδιζε τὸν ἀρτον της.

Και ὡς συμπεράσμα ἐπαναλαμβάνομεν. Δὲν θὰ ἔχωμεν οὔτε διδασκαλίσσας, οὔτε σχολεῖα καλά, ἐφ' ὄσον αἱ πρὸς εἰταγωγὴν εἰς τὸ Διδασκαλεῖον ἐξετάσεις δὲν εἶναι αὐστηροτάται και ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς τὰ διδασκαλεῖα τοῦ κράτους κατ' ἔτος ἐγγραφομένων δὲν περιορισθῆ.

Διὰ τὰς μὴ γενομένας δεκτάς, λόγω πνευματικῆς ἀνικανότητος, ἡ ὕπο της κυβερνήσεως ἱδρυμένη τέλος πάντων ἐπαγγελματικὴ σχολὴ θὰ ἔχη ἀνοικτάς τὰ πύλας της και πᾶσα προσερχομένη ἐκεῖ κρηκρη θὰ ἐπιδίδετα εἰς οἰκονήποτε τέχην νομίζει προσφορωτέρων διὰ τὴν ἰδιοψύχην και τὰς κρηκσεις της.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΝΕΑΡΑΣ ΜΗΤΡΟΣ

Ἐχω ἀνάγκη ἀπὸ σκούφιας, κρηκῆ μου Μκρηκ. Ἐσο λοιπὸν ἀκρηκτὰ ὀποκρηκωτικῆ, ὡστε να μοῖ στείλῃς ἐν δεῖγμα, ὡς και τὰ κρηκρηκρη της ἐφευρέσεως σου. Εὐκρηκιστῶ διὰ τὸ παιδικὸν κρηκνοσκέπασμα, ἀγαπητῆ μου φίλη. Εἶναι κρηκρηματι κρηκκκκκκ, θερωμόν, ἐκρηκσιν και τὸ μεμπέ μου ἐντὸς τοῦ λευκοῦ αὐτοῦ κρηκκκκκκ φαίνεται ὡς κάλυξ ρόδου κρηκρηκκκκκκ ἐντὸς χύονος. Βλέπεις ὅτι ἔγεινα ποιητικῆ, τουτο δὲ, διότι ἡ κρηκρηκῆ μου ὕπερκακρηκκκκκκ ἐκ κρηκρης. Ἐχω οἶον !

Ένοστες, πόσην γλυκύτητα ένέχουν αὶ δύο αὐταὶ λέξεις; Ὅταν ἤκουσα τὴν πρώτην ὀξεῖαν κραυγὴν τοῦ μικροσκοπικοῦ αὐτοῦ ὄντος, τὸ ὅποιον ἡ μήτηρ μου μοὶ ἐδείκνυε μακρὸθεν, ἐξηπλωμένον ἐντὸς τῆς ἐμπροσθέντα τῆς, μοὶ ἐφάνη ὅτι ρῖγος στοργῆς διέδραμε τὰς φλέβας μου καὶ κατέκαυσεν αὐτάς. Ἐφώνηζον, ἐκλαίον, ἡ δὲ φαλακρὰ κεφαλή τοῦ γηραιοῦ ἱατροῦ μου, ἐδέχθη τρία φιλήματα μου παράφορα.

— Ἡσύχασε, μικρὰ μου, μοὶ ἐπανελάμβανεν Μάτην τὸν παρεκάλουν νὰ μοὶ δώσῃ τὸ μωρὸ μου, μάτην τὸν ἴρώπων: — Εἶθε βέβαιος ὅτι εἶναι υἱός; Αὐτὸς ἐκώφευε, περιοριζόμενος νὰ μοὶ ἐπιδαψιλεύῃ τὰς ἀναγκαίαις εἰς τὴν κατάστασιν μου φροντίδας καὶ περιποιήσεις.

Ἐκ τοῦ παρκακτιμένου δωματίου, ἔπου ἕλη ἡ οἰκογένεια ἀνέμενε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σοβαροῦ οἰκογενειακοῦ γεγονότος ἤκουον ἐν μέσῳ θερμῶν ἀσπασμῶν τὰς ἐπιφωνήσεις: εἶναι ἀγόρι, εἶναι ἀγόρι!

Ὁ δὲ ἀτυχὴς σύζυγός μου, ὅστις πρὸ δώδεκα ὥρων δὲν εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸ δωμάτιόν μου, ἐναγωνίως παρακολουθῶν τὰς ὠδινὰς μου, ἔκλαιεν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου, ὅτε ἤκουσθη πάλιν ἡ φωνὴ τοῦ γηραιοῦ ἱατροῦ: Ἐμπρός, μαῖα, τύλιξε τὸ μωρὸν, ἀλλὰ πρόσθεε νὰ μὴ βάλῃς καρφίτσες· θέλω παντοῦ κορδόνια· ἀκούς; Δός μου, τὸ παιδί, τίποτε δὲν νοιώθεις! Καὶ ὁ καλὸς ἱατρὸς μετὰ καταπληκτικῆς ἐπιδεξιότητος ἐνέδυσσε τὸ μωρὸ, ἀναφωνῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν: Μὰ τὸ παιδί σας ἔχει ὕψος ταγματάρχου! Βάλτε το τώρα εἰς τὴν κούνιαν, . . . ἐκεῖ. . . ἔχει καλῶς! βάλτες εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς κούνιας καὶ μίαν φιάλην θερμὸν ὕδωρ. Μὴ ἔχετε εἰς τὸ δωμάτιον πολλὴν φωτιάν. Προσέχετε διὰ τὸν ταγματάρχον· ἀκούετε τί σας λέγω; Οὔτε θόρυβον θέλει, οὔτε συγκινήσεις! Ἔλα τώρα, κύριε, νὰ ἴδῃς τὸν υἱόν σου καὶ τὴν γυναῖκά σου, νὰ τοὺς φιλήσῃς καὶ νὰ φύγῃς, νὰ μὴ παραχθῶν διόλου! Οὐδεὶς ἄλλος νὰ εἰσέλθῃ! Ὁ σύζυγός μου, ἐσκυμμένος ἐπὶ τῆς κοιτίδος τοῦ μικροῦ μου ἀγγέλου, οὐδὲν ἤκουε, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἐπέμβῃ πάλιν ὁ ἱατρὸς: Ἴδού, θὰ μοῦ πνίξῃς τὸν ταγματάρχον μου! Καὶ τότε ὁ Ὀκτάβιος διτυθύνθη πρὸς ἐμέ, τείνων μοὶ τὴν χεῖρα, ἣν ἔσφυξα μὲ ὄλας τὰς δυνάμεις μου.

Ἐὰν ἡ καρδιά μου, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἐθράυσθη, ὀφείλω τοῦτο εἰς τὸν Πανάγαθον Θεόν, ὅστις ἐσκέφθη ὅτι εἶχον ἀκόμη ἀνάγκην αὐτῆς.

—Εἰζεύρεις, καλὴ μου Μαρία, πρὶν ἀποκτήσῃ τις τὸ τέκνον, αἰσθάνεται ἀγάπην πρὸς τὸν σύντροσον τοῦ βίου του, ἀλλ' ἀγάπην ὄλας ἐγωιστικὴν, διὰ τὸν ἑαυτὸν μὰς μᾶλλον προωρισμένην, ἐνῶ, μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ πρώτου τέκνου, ἀγαπῶνται πλέον ἐν τῷ μικρῷ ἐκείνῳ ἀτόμῳ, τὸ ὅποιον διὰ τῆς μικροσκοπικῆς χειρὸς του ρίπτει εἰς βάθος ἀγάπης καὶ ἀφοσίωσης τὴν ἀγκυραν ἐν τῷ οἴκῳ! Ὁ Θεὸς λοιπὸν ἐπιτρέπει τὴν ἐκχειλίσιν τῆς καρδίας καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἰδική μου ἦτο πλήρης, τῆ στιγμῆ ἐκείνη, ἐκ τοῦ μικροῦ μου, ὅστις ἔσχε τὴν πρόνοιαν ν' ὀφήσῃ τὴν ἀνάλογον θέσιν διὰ σὲ καὶ τὴν μητέρα μου.

Ἡδὴ δι' ἐμέ ἀρχίζει νέος βίος! βίος βαθείας στοργῆς, ἠδυτάτης ἀφοσίωσης! Ὅλη ἡ παρελθούσα ὑπαρξίς μου φαίνεται ἀσημάντος, ἀχρῶς, καὶ παρατηρῶ ὅτι τώρα ἀρχίζω νὰ ζῶ. Εἶμαι ὑπερήφανος ὡς στρατιώτης, ἐπιστρέφων

ἐκ τοῦ πολέμου! Σύζυγος καὶ μήτηρ! αὐτοὶ εἶναι οἱ γλυκεῖς καὶ ἀνεκτίμητοι τίτλοι μας! Ὁ δὲ τῆς μάμμης εἶναι ἡ σημάξια τοῦ στρατάρχου!

— Πόσον θὰ καταστήσω εὐτυχεῖ τὴν ὑπαρξιν τῶν δύο αὐτῶν ἀγαπητῶν ὄντων! Πόσον θὰ τὰ ἀγαπῶ! . . . Ἴδού, νομίζω ὅτι κλαίω, . . . εἶμαι τρέλλη! . . . ἤθελον νὰ εἴσαι πλησίον μου διὰ νὰ σὲ ἀσπασθῶ! εἶμαι πολὺ εὐτυχής!

Ὁ σύζυγός μου εἶναι ἀγαθώτατος. Κρατεῖ τὸ χεράκι τοῦ υἱοῦ του μετ' ἀδεξιότητος τόσον θελκτικῆς· διεγείρει αὐτὸν διὰ νὰ μοῦ τὸν φέρῃ μετὰ προθυμίας καὶ ἐπιφυλακτικότητος τόσον ζηλευτῆς, ὥστε μοῦ κινεῖ τὸν γέλωτα! ἀλλὰ καὶ τὴν πρὶς αὐτὸν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσίν μου διπλασιάζει.

Ὅταν δὲ ὁ υἱὸς κοιμᾶται, ὦ! νὰ τὸν ἴδῃς πῶς περιπατεῖ, θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι τὸ ἔδαφος θὰ ὑποχωρήσῃ ὑπὸ τοὺς πόδας του, τόσον τὰ βήματά του εἶναι ἐλαφρὰ καὶ μικρὰ.

Ἐξυπνα· μοὶ τὸν φέρει, τοποθετεῖ αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης μου, πλησίον μου ἐπὶ κεντημένου προσκεφαλαίου καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν κάμῃ νὰ γελάσῃ, καὶ ὅταν ἴδῃ μειδιῆμά του! ὦ! τρέλλη χαρὰ καταλαμβάνει αὐτόν, καὶ μετ' ἐκστάσεως παρακολουθεῖ τὰς ἀβεβιαίας καὶ ἀναισθητῶς κινήσεις τῶν μικρῶν χειρῶν του, ἃς ἀπλήστως καταφιλεῖ. Ἐν τούτοις εὐρίσκομεν εἰς τὸν ἄφρονον αὐτὸν θαυμασμόν μας κοινὸν θέλητρον βαθείας εὐδαιμονίας καὶ γαλήνης, ὥστε γίνεται ἀνάγκη ἐξωτερικοῦ τινος συμβάντος, ὅπως ἀποσπασθῶμεν ἀπ' αὐτοῦ.

Ἡρχισαν ἤδη καὶ τὰ σχέδια τῆς μορφώσεώς του, — μὴ γελᾶσθες— Ὁκτάβιος εὐρίσκει ὅτι ἔχει ὄμματὰ διπλωμάτου, καὶ ἀπὸ τοῦδε ἀποφασίζει νὰ τὸν ὠθήσῃ εἰς τὸ στάδιον τοῦτο! ὦ τοῦ μεγέθους τῆς τρέλλας του! Εὐρίσκει ὅτι αἱ κινήσεις του εἶναι σπανίως ἡρεμίας καὶ λεπτότητος Ὁ ἀτυχὴς μικρὸς διπλωμάτης φαίνεται ἔτι καὶ μὲ τὰς δύο τρίχας, τὰς ὁποίας ἔχει εἰς τὴν κεφαλὴν ὡς ὁ Cadet Russels, πιστοποιεῖ τὰ σχέδια τοῦ πατρὸς του κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ ὁποίου φαλακρὸς πρέπει νὰ εἶνε πᾶς καλὸς διπλωμάτης ὡς ὁ υἱὸς του!

Ποιοὶ εἶναι, φίλη μου, οἱ μυστηριώδεις καὶ ἀόρατοι δεσμοὶ οἱ ἐνοῦντες ἡμᾶς μετὰ τῶν τέκνων μας; Οὔτοι, φαίνονται, ἀποτελοῦνται ἐκ μορίου τινὸς τῆς ψυχῆς μας, ἥτις τοὺς ζωογονεῖ, διότι κρῖνω τοῦτο ἐν τῆ ἐσκοτισμένῃ εἰσέτι διανοήξ του, ἐκ τοῦ ὅτι μαντεύω τὰς ἐπιθυμίας του, τότε πεινᾷ, καὶ τότε κρυώνει!

Παρακολουθῶ τὴν πνοὴν του, τὴν κλίσιν τῆς κεφαλῆς του, τὰς κανονικὰς κινήσεις τοῦ στόματός του, ὅταν θηλάξῃ τὰς ὁποίας ἐξακολουθεῖ καὶ κοιμώμενον ἔτι, καὶ οὐδεμίαν κίνησίν του, οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν του ἀφρονεῖ, παροργεταί, χωρὶς ν' ἀντηγήσῃ ἐν τῆ καρδίᾳ μου, ἣν φαντάζομαι ὡς κάτοπτρον, ἐν ᾧ ἀντανακλιῶνται ἔλα τὰ συναίσθηματὰ τοῦ ἀτελοῦς ἐκείνου μικροῦ, τὸ ὅποιον διὰ τοῦ γάλακτός μου τρέφω, διὰ τῆς φωνῆς μου ἀποκοιμίζω, διὰ τῆς χειρὸς μου ἐνδύω, θωπεύω, στηρίζω. Ἡ ἰδέα δὲ ὅτι εἶμαι τὸ πᾶν δι' αὐτὸ προσθέτει ἐν ἔτι θέλητρον οὐρανιας προστασίας εἰς τὴν εὐτυχιάν τῆς σκέψεως ὅτι ἔσπερον αὐτὸ εἰς τὸν κόσμον.

Πόσον ἀφρονος θεωρῶ τὰς γυναῖκας, αἵτινες διέρχονται πλησίον τῆς εὐδαιμονίας ταύτης καὶ ἀποστρέφουν τὴν κεφαλήν.

Ναὶ, τὸ παρὸν εἶναι ὤρατον καὶ ἐμπνέομαι καὶ μεθῶ

ἐξ αὐτοῦ, ἀλλ' ὑπάρχει καὶ τὸ μέλλον! Τὰυτὰ σκέπτομαι τώρα καὶ ριγῶ ὡς εἰς ἐπιχειμένην θύελλαν! Τρέλλα! Θὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ τότε τόσον θερμῶς, θὰ καταστήσω αὐτῷ τόσον ἐλαφρὸν καὶ ἀνώδυνον τὸν βίον διὰ τῆς ἀνακλιώτου στοργῆς μου, θὰ ἔχω αὐτὸν πάντοτε πλησίον μου, καὶ ὅταν ἀκόμη θὰ φουὸν αἰ πρώτοι δειλά τρίζες· ἀνωθεν τῶν ροδίων χειλέων του, ὅταν θὰ αἰσθανθῇ μεγαλυνομένης τὰς πτέρυγας του, καὶ ἐὰν θελήσῃ νὰ πετάξῃ ἔξω τῆς φωλεᾶς, θὰ τὸν ἐπαναφέρω διὰ τῶν ἐνούοντων ἡμᾶς ἀοράτων δεσμῶν, ὥστε ὅταν ἐπέλθῃ ἡ στιγμὴ, ἣν ὀνομάζον ἐν τῆ ζωῆ νεότητι νὰ μὴ μὲ λησμονήσῃ.

Ἰτωσ τότε ἄλλαι χεῖρες, ἢ αἰ ἰδικί μου, θ' ἀπομακρύνωσι τὴν κόμην του ἀπὸ τοῦ εἰσοσκατοῦ μετώπου του, ἄλλα χεῖλη διὰ θερμοῦ φιλήματος θ' ἀπαλείψουν ἀπ' αὐτοῦ τὰ ἔχνη εἰσοσκατῶν φιλημάτων καὶ θωπειῶν στοργικῶν, ἀλλ' ὅταν θὰ ἐπανέλθῃ ἐκ τοῦ μεθυστικοῦ αὐτοῦ ταξιδίου ἀνὰ τὰς χώρας τῶν ἐρωτικῶν παλμῶν, καταβεβλημένος, συντετριμμένος καὶ παραγωμένος θὰ κατασφύγγῃ ταχέως ἐν τῆ ἀγκάλῃ μου, ἐνθα θερμῶς ἄλλοτε ἐκινῆσθη καὶ ἐν αὐτῇ θὰ κρῦψῃ τὴν ἀνῆσυχον κεφαλήν του! Ἐγὼ πάλιν θὰ σπογγίσω τὰ δάκρυά του, ὡς ἔτε ἦτο παιδίον, καὶ θὰ ἐπουλώσω τὰς πληγὰς τῆς ἀκνηθόδου ὁδοῦ καὶ θὰ τῷ δώσω παρήγορον καὶ εὐελπι οἰήματα!

Ἄλλὰ, παρατηρῶ, ὅτι θ' ἐξακολουθῶ οὕτω, θὰ σοὶ γράψω τόμον ὁλόκληρον, καλὴ μου Μαρία, δὲν τολμῶ δὲ ν' ἀναγνώσω ἐκ νέου τὴν ἐπιστολήν μου, μήπως φοβηθῶ νὰ σοὶ τὴν στείλω, τόσον ἡ εὐτυχία μὲ ἔκαμνε φλύαρον, τόσον δὲν συνείθισα ἀκόμη εἰς αὐτήν!

(Ἐκ τῶν τοῦ Gustave Droz)

ΔΕΝ ΣΑΣ ΖΗΛΕΥΩ

Δὲν σὰς ζηλεύω, πλούσιοι καὶ ἰσχυροὶ τοῦ κόσμου, ὅσοι κομπάζετε αὐθαδέως!
τὰ χρυσᾶ πλοῦτη σας σποδὸς
καὶ βάλκος ἡ πορφύρα σας παρίσταται ἐμπρός μου!

Δὲν σὰς ζηλεύω, πλούσιοι καὶ ἰσχυροὶ τοῦ κόσμου, ὅποσοι μέτωπον στεγνῶν ἀπὸ τὴν χήραν, τὸρφανόν,
σὰς βλέπει ῥ' ἀποστρέφῃτε ψυχρῶς ὁ ὄφθαλμός μου.

Οἱ θαυμαστοὶ ἀδάμαρτες δι' ὧν λαμπροκοσμείτε τὸ μέτωπόν σας ἀπαθῶς,
ὦ! γαίνονται μοὶ ἀληθῶς
κρυστάλλωμένα δάκρυα αὐτῶν, ὅς ἀδικεῖτε!

Ἐὰν σὰς βανκλιζῶσιν αἱ γλώσσαι τῶν κολλῶν,
ὧδὴ σειρήνων μαγική,
πλήν πλάγος, καταστρεπτικῆ,
ἐὰν τοὺς πόδας σας φιλή. κῦπτωρ ὁ πένης ἄκων.

Κρύπτει ἄρ' εἰς τὴν ὧδὴν αὐτὴν τὴν μειδιῶσαν!
τὸ χεῖλος, ὅπερ σὰς φιλεῖ,
βαγεῖσθαι ἐν πιναχῇ χαλῆ
μίσους ὁμοῦ καὶ θλίψεως ὄψεως κρύπτει γλώσσαν.

Δὲν σὰς ζηλεύω, πλούσιοι! σὰς ταλαριζῶ ἔτι!
γεύγ' ἢ ζωὴ ἀστραπηδόν·
ὀντως τὰ πλοῦτη εἰς σποδόν
κ' εἰς βράχη τὴν πορφύρα σας θὰ τρέψωσι τὰ ἔτη!

Πλὴν κ' αἰωνία ἐπὶ γῆς ἄν ἦτορ ἢ ζωὴ σας,
κι' ὡς τοῦ Ὀλύμπου οἱ θεοί,
εἰς γλυκὴν νέκταρ ἐσσεῖ
καὶ ἀμβροσίαν ἡδοῆς ἐτρέψα ἢ ψυχὴ σας.

Πάλιν μηδὲν τῆς γῆς αὐτῆς τὰ πλοῦτη καὶ τὰ κάλλη
θὰ ἦσαν πρὸ τῆς γαστρῆς
τοῦ Παραδείσου καλλοῆς,
Ὅπου ἀφθίτως τῆς χαρᾶς τὸ ἔαρ ἀναθάλλεται.

Ὅπου ἀνθοῦσι τὰ χρυσᾶ τῆς εὐφροσύνης ἄρθα
διὰ τὰ στέγουν μὲ ὄργην
ἐκείνων ὅστις εἰς τὴν γῆν
εἰς ἀρετὴν ἐτέμεινεν, εἰς πένθος ἐμαράνθη!

... Ὡ πλούσιοι ὅσοι γαιθρῶς καὶ εὐδαιμόνως ζῆτε,
ὅσοι ἠδύνασθε ἐλεῖ
γράμμα νὰ ἔρχητε γλυκὴ
ἐὰν ἐδῶ τὸ ἀγαθὸν ἐκθύμως ἐποιεῖτε!

Ὡ! κὰν ἐξουσιάζετε μυριοπλήθους γαλας
καὶ κοσμοκράτορες δεῖναι
ἀνακρῖσσεσθε κοινή,
Καὶ καταπλήσῃ ἡ δόξα σας λαοὺς καὶ βασιλείας.

καὶ ἂν μὲ χεῖρα ἐλαφρὰ καὶ ἀσπῆ ἐξίσου
πολὸν ἀλλάσσετε χρυσὸν
ἂντ' ἀδαμάντων περισσῶν,
τὰ πάντα ἀγοράζετε, ἐκτὸς τοῦ Παραδείσου!
Ἐν Κων(σ)πόλει Κορηλία Α. Πρεβεζιώτου.

Η ΜΑΡΙΑ ΒΑΣΗΚΙΡΤΣΕΦ ΠΡΟΣ ΤΟΝ GUY DE MAUPASSANT

Πολὺς ἐγένετο λόγος περὶ τῶν ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι ἀντηλάγησαν πρὸ δεκαετίας μετὰξὺ τῆς κ. Μαρίας Bashkirtseff καὶ τοῦ Guy de Maupassant. ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀλληλογραφίας ταύτης δὲν εἶχον μέχρι τοῦδε ἢ ἀορίστους ἴλωσ πληροφορίας. Δύο ἢ τρεῖς μόνον ἐπιστολαὶ τῆς Bashkirtseff ἐδημοσιεύθησαν, ἐνῶ αἱ τοῦ Maupassant παρήμεναι ἐντελῶς ἀγνωστοί.

Νῦν, χάρις εἰς τὸν κάτοχον τῶν περιέργων τούτων αὐτογράφων, ἡ ἀλληλογραφία αὕτη ἐγένετο γνωστὴ καὶ τὸ Ρωσικὸν περιοδικὸν Serserengi Westnik, ἐδημοσίευσεν ἐν τῆ ὁλόκληρῃ αὐτῶν τὰς ἐπιστολάς ταύτας.

Πρώτη ἡ νεκρὰ γυνὴ ἐν ἐξάψει ἐνθουσιασμοῦ πρὸς τὸν συγγραφέα—Τῆς καρδιαίας—κατήρξατο τῆς νοερᾶς ταύτης μετ' ἐκείνου ἐπικοινωνίας. Καὶ κατ' ἀρχῆς ἐπὶ φύλλου χαρτου καὶ ἀνωνώμως ἐπεμψε πρὸς αὐτὸν λέξεις τινὰς θαυμασμοῦ, ἐκλιπαροῦσα σύντομον ἀπάντησιν, ἀλλ' ἐκεῖνος ὀλίγον ἐπρόσθεεν εἰς τὴν ἀνωυμίαν ἐκείνην] καὶ πολὺ ἀπέσχε τοῦ νὰ συνδέσῃ ἀλληλογραφίαν μετὰ μίης ἀγνώστου. Τέλος ἔμολε

ἐξ ἀβοηθητοῦ ἀπὸ τῆς δι' ὀλίγων λέξεων, καὶ διὰ τοῦ συνήθους αὐτῶ χλωροῦ καὶ εἰρωνικοῦ ὕφους ὤθησε τὴν Μαρικὴν Βαshkirtseff νὰ ἐξακολούθησεν τὰς ἐκμυστηρεύσεις τῆς πρὸς τὸν Guy de Maupassant. Ἄλλ' οὗτος πρὸ τῆς ἀνώνυμου ἐπιμονῆς τῆς Μαρικῆς κατέστη νευρικός, εἶτα βιάζομενος καὶ τέλος ἐζήτησεν αὐτῇ συνέντευξιν, ἢ ἄλλως ἤθελε παύσει πᾶσαν πρὸς αὐτὴν νοερὰν συνδιάλεξιν. Τότε ὁ πέπλος κατέπεσε ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Μαρικῆς Βαshkirtseff καὶ ἔγραψεν αὐτῇ: «Δὲν με ἐνόησατε, τὸ γένιον περιβλήματά σας ὀλίγον με ἐνδιέφερε! . . . Καὶ ἀποτόμως ἢ ἀλληλογραφία αὐτῶν διεκόπη καὶ ὁ Guy de Maupassant οὐδέποτε ἔμαθε τὸ ὄνομα τῆς ἐγκρίτου νεαρῆς γυναικός, τὴν ὁποῖαν τόσον ὀλίγον ἱπποτικά αὐτοῦ φράσεις τοσοῦτον σκληρῶς ἐπληξεν.

Ὡς πρὸς τὴν Μαρικὴν Βαshkirtseff ὠργίσθη καὶ ἐχολώθη, διότι αὐτοβούλως καὶ ἐκουσίως ἀνέτρεψε τὸ εἶδωλόν της, καὶ ἀνεκάλυψεν, ὑπὸ τὸν νευρώδη καὶ ὑψηλὸν συγγραφέα, τὸν εἰρωνα καὶ περιφιλοῦτον σκεπτικιστὴν. Ἦγινε ὅτι ὑπόρχουσι πράγματα, περιστάσεις, καὶ ἄτομα καὶ μεταξὺ τῶν μέλλον ἐνδόξων, τὰ ὁποῖα ὠφελεῖται τις πάντοτε νὰ θεωρῇ ἀπὸ μακρὰν.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΗΣ ΒΑΡΩΝΙΑΣ

I

Γεγονός.

Ἡ κυρία Geisberg, χαριστάτη καὶ εὐφροσύνη Πρωσινή, μὴ προβλέπουσα τὸ μέλλον, σινεζεύχθη ὀλίγα ἔτη πρὸ τοῦ 1870 Πρώσσον τινὰ βαρῶν.

Ἐν Βερολίῳ περὶ τὸ τέλος τοῦ Γαλλο-Γερμανικοῦ πολέμου ἡ κυρία Geisberg τῆς ὁποίας ἡ γαλλικὴ καρδιά ἐσπαράσσεται ὑπὸ τῶν εἰδήσεων τῶν γερμανικῶν νικῶν, ἐπέμεινε καὶ διήρχετο τὰς ἡμέρας της ἐν τῷ προσευχητηρίῳ αὐτῆς, ἐπικαλουμένη τὴν θείαν ἀντίληψιν ἐπὶ τοῦ δυστυχῶς στρατοῦ τῆς πατρίδος της.

Ἐν ταῖς αἰθούσαις αὐτῆς, ἐνθα προηγουμένως συνήρχετο πᾶσα ἡ βερολίνοιος ἀριστοκρατία, δὲν ἐδέχετο πλέον ἢ ἀναποφύκτους τινὰς ἐπικατόνους, ἐπιβεβλημένους ὑπὸ τῆς ὑψηλῆς τοῦ συζύγου αὐτῆς θέσεως καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἑσπερικῶν. Αἱ ὑποδοχὴ δὲ αὐταὶ καθίσταντο δι' αὐτὴν ἀληθὲς μαρτύριον, διότι αἱ Πρωσίδες ἀριστοκρατίδες δὲν διεκρίνοντο διὰ τὸ σπινθηροβόλον αὐτῶν πνεύμα, καὶ ἐπεδίδοντο, κατὰ τὰς σπανίως αὐτὰς συναντήσεις των παρὰ τῇ βαρῶνιδι, εἰς τὴν σκληρὰν ἀπόλαυσιν τῆς ταπεινώσεως τῆς οἰκοδεσποίνης, διὰ τῆς ἀκαταπάστου διηγήσεως τῶν πρωσσικῶν θριάμβων καὶ τῶν ὑπὸ τῶν Γάλλων, δοκιμαζομένων συμφορῶν.

Ἐπὲρ τινὰ, καθ' ἣν ἐρωτάζετο ἐν τῷ Μεγάλῳ Geisberg ἡ προσάφθησις εἰς τὴν Πρωσικὴν τῶν δύο γαλλικῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἀλσατίας καὶ Λωρραίνης, ἡ βαρῶνιδι, συνδιαλεγόμενη μετὰ τῶν προσκεκλημένων κυριῶν, κατέβηκεν ὑπερφανθῶς προσπαθεῖσθαι, ἵνα συγκαταστήται ἀκούουσα πολυσανκτον καὶ πυρρόνιστρα Πρωσίδα, ὑποστηρίζουσα ὅτι τὸ Βερολίνον θὰ καθίστατο ἐντὸς ὀλίγου ἢ πρῶτη πόλις τῆς Εὐρώπης, ἢ ἔξοχος πρωτεύουσα, ἡτις θὰ ἐξυψέλιζε, θὰ ἐξομιδένιζεν ἐξ ὀλοκλήρου πάσας τὰς ἄλλας πόλεις τοῦ κόσμου.

Ἡ δὲ βαρῶνιδι, μὴ δυναμένη πλέον νὰ συγκαταστήσῃ ἑαυτὴν ἀνεφώνησαν.

— Ἐπιτρέψατε μοι, κυρία, νὰ μὴ ἦμαι τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ νὰ σὰς ἀντικρούσω, διότι μ' ἔλας τὰς νίκας τοῦ στρατοῦ σας, μ' ἔλας τὴν στρατιωτικὴν δόξαν, ἣν ἐφέεστε εἰς τὴν ἀκατανόητον καταδρομὴν τῆς τύχης, ἣτις ἐνέσκηψεν ἐπὶ τῆς ἀτυχοῦς πατρίδος μου, οἱ Παρισιοὶ ἐξακολούθησι νὰ εἶναι καὶ θὰ εἶναι διὰ παντός ἀρχουσα πόλις, πρὸ τῆς ὁποίας καὶ τὸ Βερολίνον καὶ πᾶσα ἄλλη θάπροσκινηθῇ ὡς εἰς τὴν βασιλεύουσαν ὄλων τῶν πρωτεύουσων τῆς ὑψηλῆς, τὴν μητρόπολιν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς τέχνης.

Καὶ ἐπειδὴ αἱ Γερμανίδες διεμαρτύροντο, ἡ κυρία Geisberg εὐτυχῆς δυναμένη νὰ θεωρηθῆ, προσέθηκε :

Μὴ δύσανασχετῆτε, κυρία, ἀλλὰ χρεῖστέ μοι ὀλίγην προσοχήν. Διὰ νὰ σὰς ἀποδείξω τὴν ὑπεροχὴν τῶν Παρισίων, ἐπὶ ὧν τῶν λοιπῶν πρωτεύουσων, ἴδου τί προτείνω : Δότε μοι ἐν ἀντικείμενον, τὸ εὐτελέστερον ἐξέσων ἔχετε, τὸ μᾶλλον ἀσήμικτον. Θὰ τὸ ἀποστείλω εἰς Παρισίους καὶ ἐγγυώμαι ὅτι, πρὶν ἢ παρῆλθωσιν ὅκτὼ ἡμέρας θὰ σὰς ἀποδώσω αὐτό, μεταβεβλημένον ὑπὸ τῆς Παρισίνης βιομηχανίας, μετεσηματισμένον εἰς μικροκόσμημα ἔξοχος, εἰς θελατικὸν στολισμόν . . . ὡς δὲν ἤξεύρω τι ἀπόροιστον, καὶ ἐκπληκτικόν ! Ἄλλ' ἐπειδὴ εἰς πᾶν στοίχημα ὑπάρχει πάντοτε καταβολή τις, στοιχηματῶ χίλις ἀλλάγη, ὅτι θὰ τηρήσω τὴν δοθεῖσαν ὑμῖν ὑπόσχεσίν μου· καὶ ἐὰν μὲν κερδήσω, θὰ μεταβάλλω τὰ ἀλλάγη εἰς γαλλικὰ νομίσματα, καὶ θὰ ἀποστείλω αὐτὰ ὡς συνδρομὴν εἰς τοὺς δυστυχῆς πληγωμένους συμπατριώτας μου. Ἄς ὑποστηρίξωμεν τὸ στοίχημα, προσέθηκεν μιὰ φωνὴ αἱ Γερμανίδες κυρίαι.

II

Τὴν ἐπαύριον ἡ κυρία Geisberg ἔλαβεν ἐντὸς ἀπλουστάτου φακέλου τὸ ἀντικείμενον, ἔπεια αἱ Πρωσίδες κυρίαὶ ἐξέλεξαν διὰ τὸ στοίχημα, καὶ τὸ ἀντικείμενον ἐκείνο ἦτο . . . μιὰ θριξὶ γερμανικὴ πυρρά, ὡς ὤφειλε νὰ εἶναι. Ἡ βαρῶνιδι κερταίρη αὐτὴν μετ' ἀγωνίας, διερωτώμενη πῶς θὰ κτώρθου νὰ κερδήσῃ διὰ τῆς τριχῆς ἐκείνης τὸ στοίχημά της. . . . Ἀΐφνης ὅμως τῇ ἐπῆλθε φωτεινὴ ἰδέα. . . .

Ἐγραψεν εἰς διάντημόν τινα κοσμηματοπώλην τῶν Παρισίων καὶ ἀπέστειλεν αὐτῷ τὴν τριχά, διηγηθεῖσα συγχρόνως τὸ στοίχημα καὶ ἐπετεύουσα αὐτὸν νὰ ἐπινοήσῃ ἑκατόμια τι ἐφευρετικότητος καὶ μεγαλοφυίας, ὅπως ἐξαγάγῃ αὐτὴν τῆς δυσχεροῦς θέσεως, ἐν ἣ περιεπλέχθη, καὶ ἂφ' ἧς ὤφειλε νὰ ἐξέλθῃ νικηφόρος, πρὸς τιμὴν τοῦ γαλλικοῦ ὀνόματος.

Μετὰ παρέλευσιν ὀκτῶ ἡμερῶν, εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐπιστολῆς της, ἐλάμβανεν ἐκ Παρισίων θήκην, φέρουσαν ὡς ἐπιγραφὴν τὰς ἀπλὰς αὐτὰς λέξεις : « Ἀποστολὴ ἐκ Γαλλίας. » Ἦνοιξεν αὐτὴν καὶ ἔβλεψε εἶδεν ἐντὸς τῆς θήκης πολυτιμον ἀντικείμενον χρυσοχόικης τέχνης, κατὰστακτον ἐξ ἀδάμαντων ἐκτάκτου καλλοῦ καὶ λάμψεως, τοῦ ἴποιου ἴδου ἀκριβοῦς περιγραφῆ. Πρὸς τὰ ἄνω ἐπὶ σμάλτου ἔλαμπεν ὁ Μέλας ἀετός, τὸ σύμβολον τῆς Πρωσίας, σφίγγων διὰ τῶν γαμψῶν αὐτοῦ ὀνύχων τὴν τριχά, εἰς τὸ ἄκρον αὐτῆς ἦτο ἀνηρημένον μεταλλιον, ἐφ' οὗ ἦσαν ἐξωγραφισμέναι διὰ σμάλτου δύο νεάνιδες, με πρόσωπον ἀπαστράπτον ἐξ ἐλπίδος, ἐκπροσωποῦσαι τὴν Ἀλσατιὰν καὶ Λωρραίνην.

Κάτωθεν ἀπειπῆτο ἐν ἀμυγδαλίῳ ψηφιδωτῷ ἐκ τριχοῦν γραμμῶν ἢ ἐξ ἧς χροακτικιστικωτάτη ἐπιγραφῆ: «Ὁ Ἄετός δὲν τὰς κρατεῖ. ἢ διὰ μιᾶς τριχῆς». Ἡ Βαρῶνιδι ἐκέρῃσε τὸ στοίχημα. (Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) Ἄννα Σερούϊου

ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤῷ ΤΗΣ ΠΟΛΥΚΚΛΑΥΣΤΟΥ ΜΑΡΙΚΑΣ Ν. ΔΗΛΙΓΙΑΝΗ

Πῶς ; Τὸ γλυκύλαλο πούλι ἐσώπασ' ἑθνοβάρη,
Καὶ κάλυψ' ἄρθους πρὶν καλὰ ἀνοῖξῃ ἐμαράνθη ;
Τ' ἀστὲρι ὅπου ἔλαμπε χροῦσὸ καὶ φωτισμένο,
Πῶς, ἔξαφνα σκοτεινῆσε καὶ βρισκεται σθονμένο ;
Τὸ ρόδο, ὅπου ἐθαλλε πάνω στὴν ροδογιά του,
Πῶς βορρῆς τὸ ἔρριξε κομμένο στὴ γῆ κάτω !!
Ἀπὸ βλαστάρια τέσσερα πῶς κόπηκε τὸ ἔρα,
Κι' ἄφησε τρία νὰ θρηνοῦν με πόνο τὰ καυμένα ;
Πῶς ;... Τὴν Μαρίκα τὴν καλὴ τὴν πολυκαταμένην,
Τὴν ἔαψαν στὸ φέρετρον τυφοβὰ νεκρωμένη !!
Τὰ νειάτά της τὰ τραφερά τ' ἀγγελοκαμωμένα,
Πῶς ; ἐκλιῖται εἰς τοῦ βορρῆ τὸ κρῖο παγωμένα ;...
Ἀλλοίμονο ! ἀπέθανε ! νεκρώθη τὸ δουλοῦδι,
Τηλὰ στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ πέταξε τ' ἀγγελοῦδι.

Παναγιώτα Λιούρη

ΕΣΠΕΡΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ὙΠΕΡ ΤΟΥ ΑΝΑΡΙΑΝΤΟΣ ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΔΙΑΚΟΥ

Αἱ μαθηταὶ τοῦ Παρθενναγωγείου Πρωσῆ-Φουντουκλή, μὴ λαθούσαι μέρος εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ Διακού ἀγορὰν, προπα-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ἡ ΧΑΡΙΣ ΕΝΟΣ ΠΑΤΡΟΣ

Τὸ αὐτοκρατορικὸν ἀνάκτορον τῆς Πετρούπολεως ἦτο λίαν μεγαλοπρεπὴς φωταγωγημένον. Ἐώραζον τὴν ἐσορτὴν τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου, καὶ πάντες οἱ εἰσόδον εἰς τὴν Αὐλὴν ἦλθον νὰ ἐκφράσωσιν εἰς τὸν ἡγεμόνα των τὰς εὐχὰς των διὰ τὴν εὐμερίαν τοῦ κράτους του καὶ νὰ ἐπαυλαδούσιν εἰς αὐτὸν τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσίν των.

Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ Θεοδοσία Βαγαρώφ εἰσῆρχετο εἰς τὸ μέρος τοῦτο, καὶ διὰ τοῦτο δύναται τις νὰ μαντεύσῃ τὴν συγκίνησιν ὀχλασετοῦς κόρης ἐν περιστάσει τῶν ἐκτάκτου. Ἡ συγκίνησις δὲ αὕτη ἦτο διπλῆ ἕνεκα τῶν περιστάσεων αἵτινες εἶχον προκαλέσει τὸ συμβῆθος τοῦτο.

Ἡ στολὴ τῆς κορασίδος ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὴν ἐπισιμότητα τῆς τελετῆς. Ἐφερε τὸ ἀρχαῖον ρωσικὸν ἔνδυμα, ἀλλ' ὁ ἐπευδύτης αὐτῆς ἦτο ἐκ λευκῆς μετάξης, κεντημένος διὰ χρυσοῦ, με χιρὶδας ἐκ γάκης τῶν Ἰνδιῶν. Τὰ σανδάλια της ἦσαν κεκοσμημένα διὰ σαπφείρων καὶ στέμματα τῶν ἰδίων πετρῶν κυανῶ γρώματος ἦτο θετιμένον ἐπὶ τῶν ξανθῶν βυστρότων της. Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἠκτινοβόλου καὶ ἡ εὐτυχία διέχυον ἐπὶ τοῦ προσώπου της γάρον ὅλων ἰδιάζουσας.

Ἀν καὶ δὲν ἐπτοίγη, ἔτρεμεν ὅμως ὀλίγον, εἰσπρωμένη εἰς τὸ ἀνάκτορον Ἡ λιμπρήτης τῶν φώτων, τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν κοσμημάτων, αἴτινα ἔλαμπον αἰ μεγαλοπρεπεῖς στολὰι τῶν κυριῶν, αἰ λουλοὶ ἐνδυμασίας τῶν κυριῶν, τὸ ἄτομα τῶν ἀνθῶν, καὶ ἡ μουσικὴ τῆς αὐτοκρατορικῆς ὀρχήστρας τῆς προέφονον εἰδῶς τὸ σκοτιδιάνιστος. Ἐβόδιζεν ὡς ἐν ὀνειρω, οὐδαμῶς μερι-

ρεσκευάσθησαν κατὰλλήλως. Ἦν δούσωσι καλλιτεχνικὴν ἔσπερδα τὴν προσεχῆ Παρθενναγέην, ὥρα 8 1/2 μ. μ. ἢ εἰ εἰσπράξεις θὰ δικτεθοῦν πρὸς τὸν σκοτὸν τοῦτο.

Τὸ πρόγραμμα εἶναι πλούσιον καὶ ἐκλεκτὸν εἰς μουσικὰ καὶ ὀδικὰ ἐκτελέσεις καὶ μονολόγους. Ἐὰ παρσταθῆ δὲ καὶ ἡ τραγωδία ὁ Διάκος, ἐξασηκθισαὶ εἰς τοῦτο κατὰλλήλως τῶν μαθητηρίων. Ἐν γένει ἡ ὑπὸ τοῦ Παρθενναγωγείου τοῦτου διδομένη ἔσπερις προμηνεύεται ζωηρὰ καὶ ἐπιτυχῆ καὶ ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὅποιον διδεται ὠρατὸς καὶ εὐγενῆς, ἄστε παρὰ πάντων νὰ ὑποστηριχθῆ. Τιμὴ ἐκάστου εἰσιτηρίου δρ. 5.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πρὸς ἀφαίρεισιν τῶν ἐκ τῶν βαφῶν κηλίδων, ἢ ἐκ τῆς μελάνης ἐπὶ τῶν χειρῶν. Ὄταν κηλιδοῦσιν ἐκ μελάνης αἱ χεῖρες, ὥστε νὰ μὴ καθαρίζονται δι' ἀπλοῦ σαπῶνος, μεταχειρίσεσθε τὴν κίσσην (ἐλαφρόπετρον), ἢ τις περιέχει σιλίγιον, ὀξύδειον τοῦ σιδήρου, ποτάσσαν, σάσσαν καὶ ἀργίλλον καὶ δι' αὐτῆς τριβόμεναι αἱ κηλίδες ἐξαφανίζονται.

Πλύσας οἰκονομικῆ. Εἰς τὴν κατ' οἶκον πλύσιν τῶν ἐσωρούχων τῆς οἰκονομίας εἶναι ἐπανάγκης νὰ ἐπιτηγῆται ὁ οἰκονομικώτερος τρόπος, δι' οὗ νὰ ἐκτελεσθῇ τελειότερον ἢ ὄχληρὰ αὐτὴ ἐπιχείρησις.

Πρὸς τοῦτο ἀναλύετε ἐπὶ τοῦ πυρὸς 1 κίλογραμμον σαπῶνος ἐντὸς ἀναλίγου ποσότητος ὕδατος, ἵνα σχηματισθῆ ρευστὸν πυκτόν. Ρίψατε τὸ ρευστὸν τοῦτο ἐντὸς μεγάλης λεκάνης, προσθέσατε ἐν κοχλιᾶριον ἐχειρίσματα τερεβινθίνης, δύο κοχλιάσια ρευστῆς ἄμμωνίας, ταράξατε καλῶς τὸ μίγμα καὶ θέσατε ἐντὸς τῆς λεκάνης ἢ τοῦ κἀδου τὰ πρὸς πλύσιν ἐσώρουχα ἀψήσατε αὐτὰ νὰ μουσκεύουσιν ἐπὶ 2—3 ἄρας, μεθ' οὗ τὰ τρίβετε ἀπλῶς διὰ τῶν χειρῶν πλύετε εἰς χλιαρὸν ὕδωρ καὶ ἔπειτα εἰς ψυχρὸν με λουλάκι καὶ ἀπλόνετε. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς πλύσεως ἔχει τὴν ὑπεροχὴν, ὅτι καθαρίζει τελείως τὰ ἐσώρουχα καὶ ἰδίως δὲν καταστρέφει αὐτὰ, ὡς ἄλλαι οὐσίαι, ἃς συμβουλεύουν πρὸς πλύσιν.

μῖωσα περὶ τοῦ ἐνδιεφερότος μεθ' οὗ παρτήρουν αὐτὴν τὴν μικρὰν κόρην οἱ στρατάρχαι καὶ αἱ μεγάλαι δούκισσαι, αἵτινες ἀπέτελουν τὸν μεγαλοπρεπῆ τοῦτον κύκλον.

Ἔβασαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θρόνου. Μετ' ὀλίγον ὁ Τσάρος καὶ ἡ Τσαρίνα εἰσῆλθον μεγαλοπρεπῶς. Ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ἐπεκράτησεν ἄκρα σιγή. Ἐἶτα ὁ Αὐτοκράτωρ λέγει μεγαλοφώνως.

— Εὐγενεῖ τῆς Ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας, μετὰ βεβαιότητος ἀπεδίχηθη, ὅτι ὁ πρίγκηψ Ἰωάν. Βαγαρώφ ψευδῶς κατηγορήθη. Πῶς τιμὴν τῆ ἑορτῆς μου ἀποδοῦ αὐτῷ πάντα τὰ ἀγαθὰ του καὶ τὸν προδοῦσάν εἰς στρατάρχην τῆς σωματοσουλκακίς μου.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Θεοδοσία, ἐγκαταλιποῦσα τὴν θέσιν της, ἄπτεται πρὸς τὸν Τσάρον ἀνακουνοῦσα: Τσάρε μου ! Λησμονοῦσα πάσας τὰς ἐθιμοτυπίας, ἃς ὤφειλε κατὰ τὰς συμβουλὰς, ἃς ἔλαβε νὰ τηρήσῃ ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος, διηρῶνθη οὕτως ἐνώπιον τοῦ μονάρχου με τού βεβλῶνας ἐκτεταμένους, ἀντι νὰ ριφθῇ εἰς τοὺς πόδας του, ὅπως τῇ εἶχον παραγγεῖλαι νὰ παρῆ. Ἡ παρῆσις ἦτο τῶσιν φυσικῆ, τῶσιν πλήρης στοργῆς, ὥστε αὐτὴ ἡ ἰδία περιέχε καὶ τὴν ἀπάντησίν της, καὶ ρεῖμα συμπαθείας διέτρεφεν ὄλην τὴν αἴθουσαν, ἐνθ' ὁ Τσάρος, λαβὼν τὴν Θεοδοσίαν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἠσπάζθη αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον.

Ἡ Θεοδοσία καὶ ὁ ἀδελφός της Μιχαῆλ ἦσαν τέκνα τοῦ πρίγκηπος Ἰωάν Βαγαρώφ καὶ τῆς πριγκηπίσσης Νάγγιας. Ὁ πρίγκηψ καὶ ἡ πριγκηπίσσα, κατηγορηθέντες ἐπὶ προδοσίᾳ κατὰ τοῦ Τσάρου καὶ ἐξορισθέντες ἐν Σιβηρίᾳ, ἐπιστεῦσαν τα δύο τέκνα των εἰς τὸν κηδεμόνα των Σέργιον Βαγαρώφ, μακαροσμένον συγγενῆ των.

Ὁ πρίγκηψ Ἰωάν ἠγνώε ἐν πράγματι ὅτι, ὁ Σέργιος τὸν ἐμίσει πρὸ πολλοῦ, καὶ ὅτι ἦτο ἀδύνατον εἰς αὐτὸν νὰ ἀγαπᾷ τὸν Μιχαῆλ καὶ τὴν Θεοδοσίαν.

Τὰ δυστυχεῖ παῖδά ἔτρεμον ἀκαταπαύστως ὑπὸ τὰ ἀπειλητικὰ βέβαια ἑαίνον, ὁ ἀνωμαλῶν θεῶν των· κἀὼς ἐπίσης εἰς τοὺς βορβοροῦς, ἤλους, τῆς ἠχραῖ καὶ βερβάρου φωνῆς του, ὅτε εἶδε διαταγὰς εἰς τοὺς δούλους

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Περὶ τῶν τριγῶν τοῦ προσώπου. Εἰς τῶν μεγκλειτέων ἐχθρῶν τῆς γυναικείας καλλονῆς εἶναι αἱ ἐπὶ τοῦ προσώπου φούμεναι τρίχες. Ἡ αὔξησις αὐτῶν ἀποδίδεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ἕσχοπον ἐνέργειαν ἐνίων κυριῶν, ὅπως ἀποσπῶσι τὰς ἐπὶ τοῦ προσώπου ἀσχήμους καὶ παρεϊσάκτους αὐτὰς τρίχας, ὅπερ ἐπαυξάνει τὸ κακόν. μὴ ἐπιδεχόμενον τοῦ λοιποῦ θεραπείαν. Θεραπεύεται δὲ διὰ πλείστων φαρμάκων ὅταν δὲν προκαλῆται ἡ ἀνάπτυξις τῶν τριγῶν, δι' ἀποκοπῆς ἢ ἐκρίζωσης. Ἐκ τῶν φαρμάκων τινὰ ἐνέχουσιν ἄρσενικόν, ἢ ἄτρεστον, προσβάλλοντα τὰ νεῦρα, τοὺς ὀδόντας καὶ αὐτὸ τὸ δέρμα, οὕτως ὥστε τὸ φάρμακον νὰ καθίσταται κινδυνώδεστον καὶ αὐτοῦ τοῦ κακοῦ. Ἐφόσον ἀποφιλῶνται τὶς, τοσοῦτον αἱ τρίχες αὐξάνουν.

Συνταγαὶ ἀλοιφῶν καὶ σκευασμῶν δι' ὧν ἀπαλύεται τὸ δέρμα. Ἀλοιφή συνήθης. Cold-cream. Ἀμύγδαλα γλυκὰ 200 γραμμάρια. Καθαρὸς κηρὸς 20 γρ. Σπέρμα τοῦ κήτους (blanc de baleine) 50 γρ. Ἀναλύετε ταῦτα καὶ λειοτριβήτε καλῶς, μέχρις οὗ σχηματισθῇ ἀλοιφή ἀρκετὰ πηκτὴ, ὅτε ἐκβάλλετε αὐτὴν ἀπὸ τοῦ πυρὸς καὶ προσθέτετε, ταράσσουσαι ἀδιακόπως; Ἀνθόνερο 20 γρ. Γλυκερίνη 20 γρ. Ροδόσταγμα 10 σταγόνας καὶ ταράσσετε κατ' ἐξακολούθησιν, διότι ὅσῳ μᾶλλον κτυπᾶται ἡ ἀλοιφή, τοσοῦτον λευκαίνεται καὶ λεπτόνεται. Ἐὰν δὲ πῆξη ἐν τοῖς δοχείοις πολὺ, πλησιάζεται αὐτὴν εἰς τὸ πῦρ.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΤΗΣ κ. D ESTRÉE

Περὶ πνευματικῆς ἰσότητος τῶν δύο φύλων.

Ἀῦριον Δευτέρην 22 τοῦ μηνὸς ἡ πρὸ ἡμῶν παρεπιδήμουσα κυρία d'Estree θέλει ὁμιλήσει ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἰλδείου περὶ πνευματικῆς ἰσότητος τῶν δύο φύλων. Ὄρα 5 1)2 μ. μ. Τιμὴ ἐκάστου εἰσιτηρίου δρ. 6.

Κα Ἀναγνωστρία. Ἀθήνας. Φόρεμα μᾶλλον μεταξωτόν. Ὅχι μὲ οὐραν. Δεσποινὶς πῖλον στρεγγύλον ἀλλὰ λευκόν, ἢ Gapote χωρὶς δεσίματα.

του, ἢ ὅτε ἐβαλλεν ὠδὰς βακχικὰς τὴν ἐσπέραν ἐν τῷ μέσῳ τῶν τατάρων στρατιωτῶν του.

Ἐν τούτοις τὰ παιδιά εἶχον τρεῖς ἀντικείμενα παρηγορίας: ἡγάπων τὸν Θεόν, ἡγαπῶντο ἀμοιβαίως, καὶ μετὰ φιλοστοργίας ἡγαπῶντο ὑπὸ τῶν πιστῶν ὑπηρετῶν, οἵτινες περιποιούντο αὐτὰ ἡ τροφὸς τῆς Θεοδοσίας. τῇ ἐμάνθανε νὰ πλέκη, νὰ κεντᾷ, νὰ περιποιῆται ἑαυτήν, ὡς ἤρμοζεν εἰς μικρὰν πριγκηπισσαν. Τῇ ὠμίλει περὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς τῆς· τῇ ἐνεθύμιζε τὴν ὄραν κατὰ τὴν ὅποιαν ἔπρεπε νὰ προσεύχεται δι' αὐτούς, καὶ τῇ ἔλεγε συχναίως: Τὶ ἐξάρτεος πριγκηψ ἦτο ὁ πατὴρ σας! Πόσον ἦτο ἀγαθός, ὠραῖος ὅποταν ἔπαιεν ἐπὶ τοῦ μέλανος ἵππου του, μὲ τὴν λευκὴν στολήν του! Καὶ πόσον ἡγάπα τὴν μητέρα σας! Ὅτι ἦμαι εὐτυχὴς μέχρι τέλους τῆς ζωῆς μου, διότι τοὺς ὑπηρετῆσά. Ἐνεθυμῆθη τὴν νύκτα κατὰ τὴν ὅποιαν ἡ πριγκηπισσα ἦλθε νὰ σᾶς ἔδῃ μὲ τὴν ἀργυροῦσαντον ἐνδυμασίαν τῆς κεκοσμημένην ἐκ σαπφείρων; Σᾶς ἔλαθεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, κεκοσμημένης ἐκ κοσμημάτων, ἵνα σᾶς ἠωπέυσῃ ἐν πάσῃ ἀνάσει. Μόνον ὁ προστάτης ἄγγελός σας δύναται νὰ σᾶς ἀγαπᾷ καλλίτερον.

Ἡ Θεοδοσία οὐδὲν ὡς εἶχε ληθμονῆται τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην· ἐνεθυμῆτο τοὺς ὀφθαλμούς· τῆς μητρὸς τῆς, ὁμιλῶντας πρὸς δύο ἀστέρας· ἐνεθυμῆτο ἐπίσης τοὺς τελευταίους τῆς λόγους· ὡς ἐκ τοῦτο μεγάλης παρηγορίας ἦτο δι' αὐτὴν νὰ ἀκούσῃ τὴν τροφὴν τῆς Μαρτῶνας νὰ ὁμιλῇ περὶ αὐτῆς. Καὶ ἡ πλέον πολυτιμωτέρα ἐνασχολήσις τῆς ἦτο νὰ παρακαλῇ τὸν Θεόν ἵνα ὁ Τσάρος ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν μητέρα τῆς ὡς καὶ εἰς τὸν πατέρα τῆς.

Ὁ Μιχαὴλ ἦτο δωδεκαετής. ἡ ζωηρὰ παιδικὴ οὐκίς του ἔλαμπεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Τὸ ὄνειρόν του κατ' ὡς καὶ ἡ ἐλπίς του καὶ εἰς αὐτὸν ἐπίσης, ἦτο νὰ τύχῃ δικαιοσύνης ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ του, ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν πατρίδα ἐν θριάμβῳ. Ὅταν θὰ μεγαλώσω, ἔλεγεν εἰς τὸν παιδαγωγὸν του, ὅστις ἦτο ἄθροπος ἀγαθὸς καὶ αξιοπρεπής, ἢ ἀπάγω εἰς τὸν πόλεμον καὶ θὰ νικήσω πολλὰς μάχαι· μαχόμενος ὑπὲρ τῆς ἀρίας μας μητρὸς τῆς Ρωσσίας. Ὁ

ΠΡΟΣ ΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΧ

Παρακλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομητρίαὶ καὶ συνδρομηταί, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξε νὰ σπεύσωσι νὰ ἀνανεώσωσιν αὐτὴν. Αἱ καθυστεροῦσαι δὲ εἰσέτι τὴν τοῦ λήξαντος ἔτους νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὴν, ἵνα μὴ κατατριβόμεθα εἰς ἰδιαιτέρας ἐνεργείας καὶ διαβήματα ἀνιαρὰ πρὸς εἰσπραξίν τοῦ εὐτελοῦς αὐτοῦ ποσοῦ.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύναμεν πρὸς τὰς ἀνταποκριτριάς καὶ τοὺς ἀνταποκριτάς μας. Ἄς μᾶς ἀποστείλωσιν ὅ,τι εἰσέπραξεν καὶ ἄς μᾶς γνωρίσουν τὰ δνόματα τῶν δυστροπουσῶν ἵνα τὰ παραδώσωμεν εἰς τὴν δημοσιότητα.

ΕΠΙΟΣΤΑΣΙΟΝ Μαρίας Μπανιόλλη

Ὁδὸς Ἐρμού 71.

Ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού Παρισινὴ ἐργοστασιάρχης γυναικείων φορεμάτων ἐπανωφορίων καὶ στηθοδέσμων κ. Bagnoli, μετεκάλεσεν ἐσχάτως ἐκ Παρισίων διασήμους κοπτήρας καὶ στηθοδεσμοποιούς καὶ ἀναλαμβάνει πᾶσαν παραγγελίαν μὲ τελειότητα μοναδικὴν διὰ τὴν πόλιν μας. Αἱ τιμαὶ τῆς κ. Bagnoli εἶναι λογικαί, ἡ ἐκτέλεσις δὲ τῆς ἐργασίας τῆς μοναδική. Ὁδὸς Ἐρμού ἀρ. 71.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

I. ΤΣΑΜΗ

Ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 45

Δέρματα ἐλεγκτά, τέχνη καὶ καλλισθησία εὐρωπαϊκῆ, τιμαὶ λογικαί κατέστησαν τὸ ὑποδηματοποιεῖον Τσάμη τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐνοούμενον τῶν κυριῶν καὶ αὐτῆς τῆς Β. Αὐλῆς. Ὁ κ. Τσάμης εἶναι διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅτι ὁ Παρισινὸς Pinné διὰ τὴν Γαλλίαν.

καταλάβω φρούρια καὶ τότε λοιπὸν θὰ ὑπάγω νὰ εἴρω τὸν αὐτοκράτορα καὶ θὰ τοῦ εἴπω.

— Πῶς εἶναι δυνατόν, ὦ Τσάρη, νὰ ἦμαι υἱὸς προδότου! Καὶ θὰ μεσιτεύσω ὑπὲρ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς μου. Αὐὲν θὰ φοβηθῶ οὐδαμῶς αὐτόν, καὶ θὰ γνωρίζω καλῶς νὰ τῷ ὁμιλήσω!

Συνωμίλει ἐπὶ τοῦ θεματοῦ τούτου, μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ τούτου, ἐν ἡμέρῃ τινὶ τοῦ Νοεμβρίου. Ἡ ἡμέρα παρήλθε δι' αὐτόν καὶ διὰ τὴν ἀδελφὴν του, ἐν φόβῳ καὶ θλίψει. Ὁ πριγκηψ Σέργιος, σκυθρωπότερος τοῦ συνήθους, εἶχε φιλονικήσει μὲθ' ἐνὸς ξένου γονδροειδοῦς ὄψεως, ἐνδεδυμένου ἐκ δερμάτος προβάτου. — Δὲν εἶναι ὅλως διόλου ξένος, ἔλεγεν ἡ Ματρένα· τὸν εἶλον ἀναμφιβόλως εἰς μέρος τι. Σμολῶ. ὁ σκευοφύλαξ, προσέθηκεν ὅτι, ὁ ξένος οὗτος ἀναγνωρῶν, ἐνέπαιζεν ἐκ τῶν ὀπισθεν τὸν πριγκηπα Σέργιον. Ποῖος ἄρα γε νὰ εἶναι;

Μετὰ μεσημβρίαν ὁ πριγκηψ καὶ ὁ ξένος ἐξῆλθον ὁμοῦ. Ὁ ξένος ἦτο τότε χαρῆς καὶ εὐποσσηγορος, ἀλλ' ὁ πριγκηψ οὕτε ὠμίλει οὕτε ἀπεκρίνετο. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἦτο σκληρὰ καὶ ἀπειρητική, καὶ ἐκτύπα διὰ τῶν ποδῶν του τοὺς κύνας, οὓς καθ' ὄδον συνήντα.

III.

Τὰ δύο παιδιά, ἀκολουθούμενα ὑπὸ τῆς Ματρῶνας καὶ τοῦ παιδαγωγοῦ Κ. Cbeil, περιεπάτουν ἐπὶ τῆς πλατείας, εὐρισκομένης ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας. Ἀπ' ἐκεῖ, ἡ θεὰ οὐδὲν τὸ ἐπαναγῶν εἶχεν.

Ἐκτεταμένην παιδίαν πλήρης γιόνους ἐξετυλίσσετο ἀπεριόριστος· καλῶσαι τινὲς χωρικῶν, αἵτινες ἐξεῖχον μέλαινα ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τάπητος, ἦσαν διεσκορπισμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Τὰ δύο παιδιά συνωμίλουν περὶ τῶν ἐνασχολήσεών των· ἡ Θεοδοσία περὶ τοῦ βαλκανίου· ὅπερ ἐκέντα, καὶ ὁ Μιχαὴλ περὶ τῶν σπουδῶν του, καὶ ὡσαύτως, ἀλλὰ χαμηλῇ τῇ φωνῇ, περὶ τοῦ φοβεροῦ θεοῦ των. (Ἀκολουθεῖ.)